

Benedicció de la capella de la Mare de Déu de Montserrat, el 27-7-1930

Es podia baixar esquiant fins al Xalet...

El 26 de desembre de 1932 neix el Club Alpí Núria (C.A.N.), que encara existeix en l'actualitat com a Club Alpí Núria Masella Cerdanya (C.A.N.M.-C.), i que va ser el primer club esportiu nascut per fomentar exclusivament la pràctica del nou esport. Alguns dels joves fundadors procedien del C.E.C., com el primer president del club, Josep Muntanyola Rovira, o Lluís Llibre, Santiago Ribes, Frisco Milland, Rafael Rojas i Josep Ametller, i altres del Club Muntanyenc Barcelonès, com Àngel Guerrero, Lluís Ibarz, Rolf Moneuse, Juan Torres, Josep Boix o Manuel Argueta. Per a aquells joves, alguns de sols 18 o 19 anys, la línia rígida del C.E.C., dirigit per gent molt més gran que ells, l'estricta organització del Xalet, etc. els va llançar a sortir-se d'aquest cercle tancat, a intentar una organització pròpia, on totes les activitats estiguessin centrades en la neu. Josep Muntanyola, en el llibre del cinquantè aniversari del C.A.N., recordava això que esmentava i que van crear la nova entitat per fer un club nou i per alguns assumptes més banals, com poder fugir de l'excessiva rigidesa de l'organització del C.E.C.: *“A les 10 de la nit en punt es tancaven els llums del Xalet, no es podien fer festes...”*, deia. Per el nou C.A.N. van aconseguir el permís del conseller del bisbat per a fer les seves festes i balls. Les interminables partides de poker o les excursions per la vall es van fer famoses...

L'hivern del 1929-30 es col·loca un pedró a l'entrada, amb el bust de n'Ignasi Folch, que més tard passarà a l'interior quan es celebri el XXV aniversari. Diverses remodelacions es feren anys més tard (el 1935 un nou menjador, el 1948 s'aixeca el cos angular, el 1955 un nou edifici annex destinat a l'Escola d'Esquí), fins a la de l'any 1983, integral a l'interior del Xalet, i a partir del 1998 s'hi feren obres de manteniment que incloïen la construcció d'un gimnàs nou, el reforçament general de l'edifici vell i la construcció d'escales i sortides d'emergència. El nou gimnàs, inaugurat el primer d'abril de 1990, estava equipat amb tota mena d'estris i un mur per practicar-hi l'escalada artificial (un rocòdrom).

Capella de la Mare de Déu de Montserrat el 2005, amb 78 anys

Tot sense saber la gran desgràcia que li esperava al Xalet una desena d'anys després, el fatídic desembre del 2006... Malauradament es començaren a detectar afectacions a l'estructura de l'edifici, que amb el pas dels mesos van anar fent-se més grans i nombroses. Es van anar obrint una colla d'esquerdes que afectaven des de la capella fins a l'annex, amb alteracions importants en el sòl i les parets. Aquest procés no s'estabilitzà, i a parer dels tècnics suposava una alteració irreversible de l'estructura de l'edifici que feia impossible la seva reparació. Finalment el consell dels tècnics va portar a prendre la decisió del tancament del refugi a finals d'estiu del 2007, davant d'un probable risc d'esfondrament.

Pel que sembla tot apuntava com a causa d'aquests danys estructurals als moviments de terres provocats per una promoció immobiliària en uns terrenys veïns que incloïa la construcció de 120 apartaments i que, a hores d'ara, encara és sols mínimament venuda i ocupada (*"Crisis? What crisis?"*, que deia Supertramp a inicis dels '80...). El conflicte va passar a mans d'arquitectes i advocats, i acabà als tribunals, per a fixar les causes i les eventuals indemnitzacions.

A banda de les responsabilitats que han estat determinades, aquest esfondrament és un símbol del procés d'especulació immobiliària imparabile de la vall de la Molina i de tot el Pirineu. Després d'uns anys on l'especulació immobiliària ha aconseguit malmetre de manera significativa grans extensions de la façana litoral de Catalunya, des dels darrer terç del segle XX i primers anys del XXI aquest procés d'especulació s'ha traslladat a la muntanya. Era Val d'Aran, algunes valls del Pallars, Andorra, la Cerdanya o el Ripollès són algunes comarques que han estat sotmeses a un fortíssim procés de construcció de segones residències, amb importants conseqüències sobre el paisatge i el medi ambient.

2005, ermita del Xalet, amb l'escut del CEC

Però les conseqüències d'aquesta embogida política immobiliària van més enllà i afecten també elements de patrimoni arquitectònic de primer nivell, com en aquest cas. El Xalet de la Molina és (era?) un símbol de l'esquí a Catalunya, un testimoni de la història de l'esport blanc de les nostres muntanyes. Sembla que la nostra societat no sigui capaç de mantenir i respectar el seu patrimoni històric. Passats els anys estan molt a prop d'un final amb indemnització de danys al C. E. C., encara que sembla que la Junta del Centre prefereix dedicar la indemnització a reformar i rehabilitar abans la seva seu del c/ Paradís, al Barri Gòtic de Barcelona, que no al Xalet...

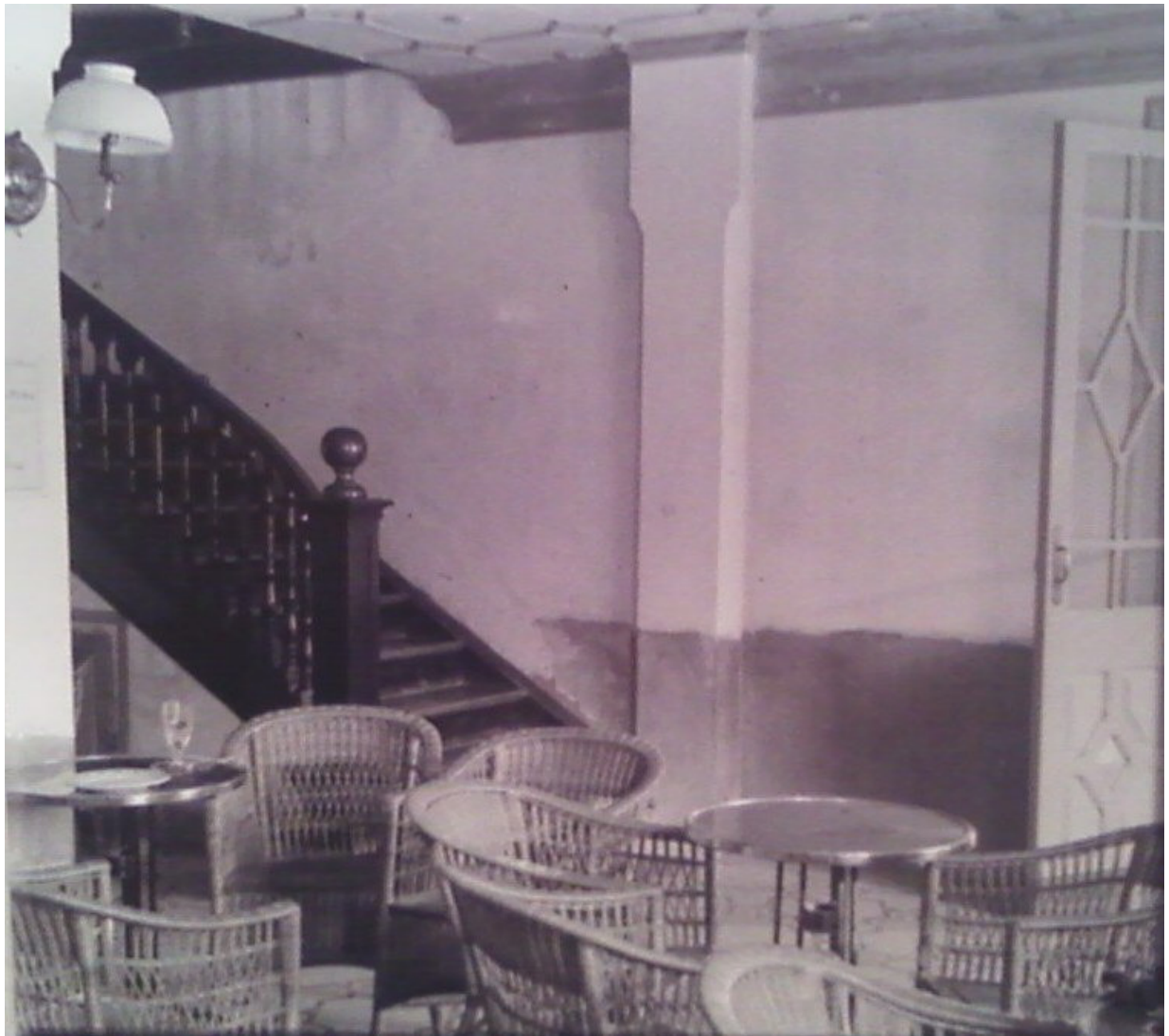

1943, guarda-esquis del Xalet

La Molina, plànol de 2005 amb la situació del Xalet

Malgrat les evidències del canvi climàtic i amb l'excusa de la neu com a element exclusiu de dinamització econòmica de les comarques de muntanya, les polítiques de gestió del territori continuen sent terriblement agressives i sense visió de futur. ¿No són capaces les administracions públiques o la societat civil de posar fre a aquesta febre constructiva que sembla no tenir aturador? ¿No és possible una altra gestió del territori que respecti el medi natural, però també el patrimoni arquitectònic i la memòria sentimental de moltes generacions? L'esfondrament del Xalet de la Molina eleva a categoria de primer nivell un accident que hauria d'haver estat anecdòtic i circumstancial.

Interior d'El Xalet

Moment del descans i d'encendre una cigarreta

1932, el Xalet. Foto de Francesc Blasi

1936, el Xalet

1925, 2 de febrer, esplanada de Font Canaleta, davant de la barraca de pastors, únic aixopluc que hi havia, Col·lecció CEC

El 1940 el Xalet, en una de les seves estances habilitada amb instrumental quirúrgic, acollirà el primer servei mèdic específic per a esquiadors de la muntanya, accidentats en la pràctica de l'esquí, a càrrec del Dr. Miquel Gras Artero. Des del 1936 se n'havia ocupat, en general, el Dr. Narcís Batlle Roger, metge titular d'Alp fins a 1976. De 1950 a 1961 s'instal·larà en un edifici annex al Xalet, darrere del guardaesquí. El 1951 s'instal·la el primer servei de raigs X. El 1961 passa a l'Hotel Adserà, i anys després, el 12-12-1968, s'inaugura la vella "*Clínica de la Mutualidad General Deportiva de La Molina Juan Antonio Samaranch*", a sols 50 m. de distància, amb el Dr. Josep-Ma. Figueras (impulsor també de l'actual "*Museu-Exposició*") i, fa tres temporades, a l'actual

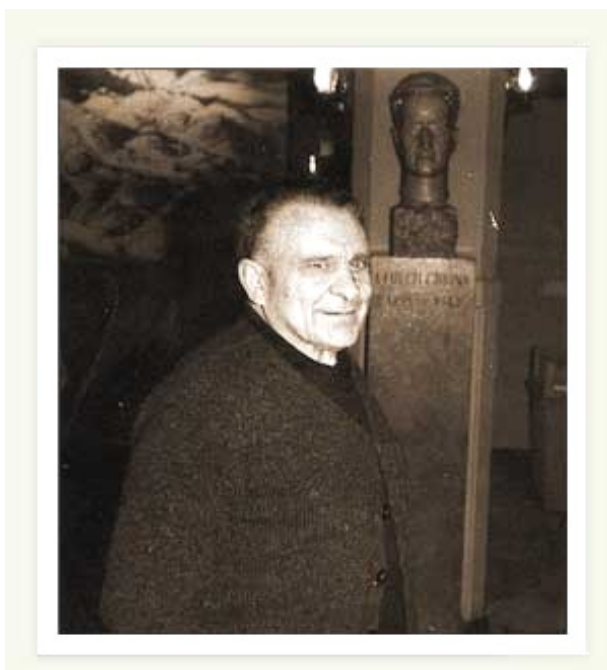
clínica, a tocar del peu del telecabina "Alp 2.500". Es va utilitzar el sistema de fitxes individuals perforades per a cada pacient fins el 1980, en que totes les dades van ser informatitzades ja. La seva tasca ha servit tots aquests anys per a investigar sobre la sinistralitat i la seguretat en el món de la neu, prevenir lesions i establir una sistemàtica de escalfament previ que eviti els accidents.

El Xalet el 2005, un any abans de l'"accident"

1956, l'ermita entre el xalet del CEC i l'hotel Adserà

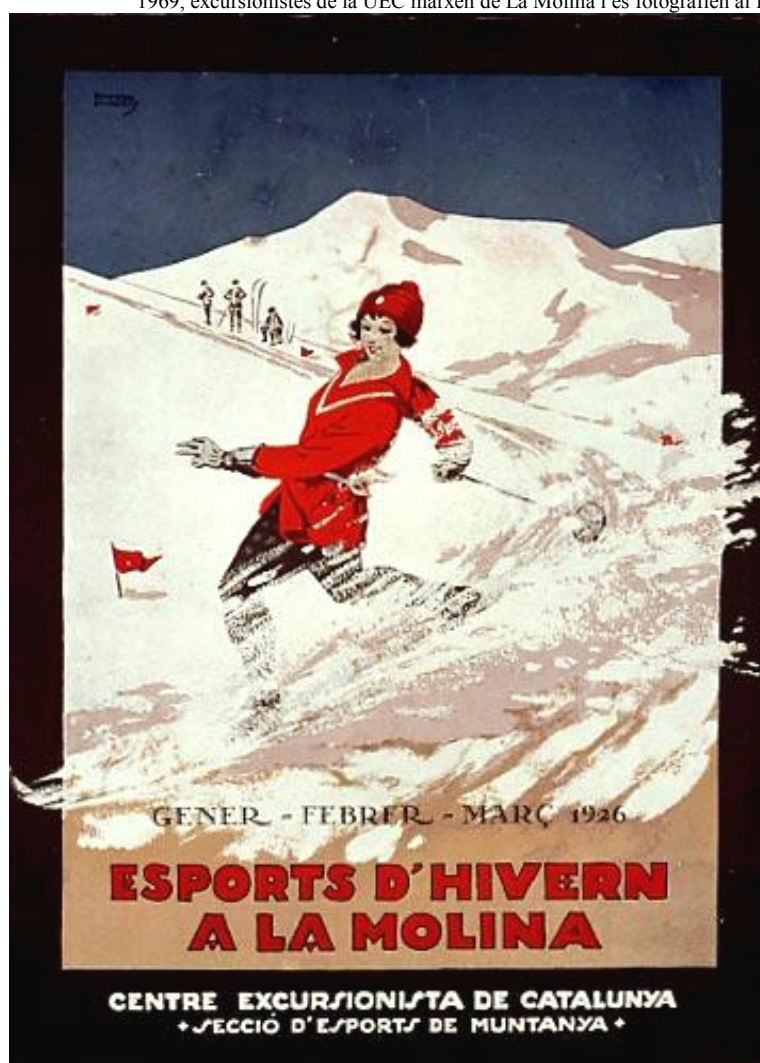
1964, Pere Adserà i Tomàs davant del bust d'Ignasi Folch al Xalet

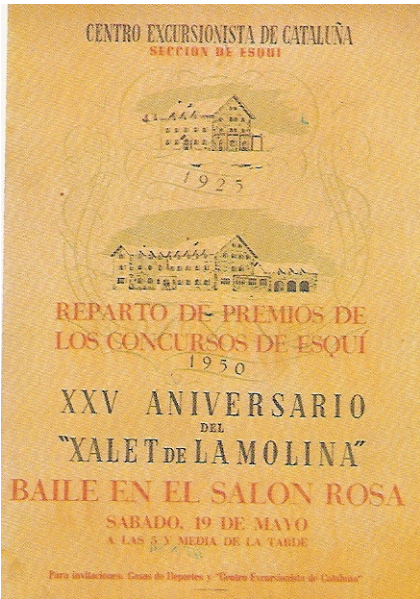
Logos en B i N i en color

1969, excursionistes de la UEC marxen de La Molina i es fotografien al final de la jornada, al tren

Cartell de l'hivern del 1926, del CEC

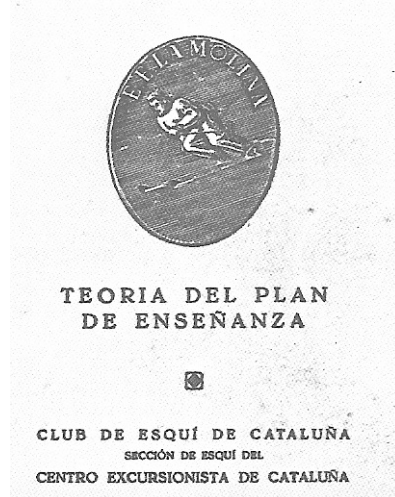

19-5-1950, repartiment de premis, Concursos d'Esquí, 25è aniversari del Xalet

1951, 75è aniversari del CEC

ESCUELA DE ESQUÍ LA MOLINA

Libre de Teoria, Club d'Esquí de Catalunya CEC

Corredors diversos